

Llaurant cap al futur amb llibertat

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 27 de març de 2021

Aquest article no és d'actualitat encara que s'hi esmentin els aldarulls esdevinguts amb motiu de l'empresonament del raper Pablo Hasél. Només pretenc, modestament, anar més al fons de les raons que han provocat, provoquen i seguiran provocant el malestar social que es patirà fins que la llibertat i la justícia no s'imposin.

Els vells hem llaurat com hem pogut, el nostre solc es va tapant i, almenys jo, no estic satisfet de l'herència que deixem a les futures generacions. Els joves cal que llaurin a fons deixant un solc que aixequi les pedres i arrenqui les arrels podrides que romanen enquistades en aquesta societat injusta.

Abans i després del 14F

És ben sabut que les eleccions del 14F al Parlament de Catalunya van ser definitivament imposades per l'anomenat Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, TSJC, donant-se la casualitat que el PSOE de Pedro Sánchez havia imposat com a cap de llista del PSC el ministre de *Sanidad* Salvador Illa, que havia sortit molt als mitjans de comunicació amb motiu de la maleïda pandèmia de la Covid-19. L'endemà dilluns 15 de febrer, després de la gran victòria independentista, la fiscalia recorria el tercer grau als presos polítics i el dimarts 16 el jutge ordenava la detenció i empresonament del conegut raper Pablo Hasél. Tot plegat semblava programat al mil·límetre. A mi no em va l'estil de Pablo Hasél ni el d'altres rapers, tant per la música com per les lletres, però mai els hauria empresonat, soc ferm partidari de la llibertat d'expressió.

Aquell mateix dimarts 16 de febrer van començar les

manifestacions demanant la llibertat de Pablo Hasél que van derivar en els aldarulls per tots coneguts i que no sé si encara duren. De seguida em va venir a la memòria el Maig del 68 a França. Estudiants aixecant barricades amb llambordes, llavors no hi havia contenidors. A aquest moviment s'hi van afegir sindicats i ciutadans de tota mena. Sota la presidència del general De Gaulle s'havien retallat algunes llibertats, els preus cap amunt, salaris baixos, l'atur en augment. Aquell moviment, també qualificat de revolució, va tenir la seva transcendència. També em vaig recordar d'un cas ben diferent però no tant. Es tracta del famós Albert Boadella, director de companyia teatral Els Joglars. Havia fet befa de personalitats com el president de la Generalitat Jordi Pujol o de la Patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat. Boadella va ser empresonat. Era un tipus fastigós però jo tampoc l'hauria ficat a la presó. Va fugir de la Model de Barcelona i es va refugiar un temps a França. Finalment va trobar aixopluc al PSC i a Madrid, on naturalment ha obtingut grans èxits gràcies al seu anticatalanisme.

Els actors

Em refereixo a tres grups: els manifestants, la policia i els polítics. Als primers, l'anomenada gent d'ordre els voldria sempre pacífics, però quan hi ha un esclat de violència com la que ens ocupa cal recordar el Maig del 68. Qui són els violents? Joves entre 17 i 25 anys que coincideix amb la franja d'edat en què l'atur assoleix xifres del 40% i la precarietat laboral està pels núvols. Es pot qualificar la seva violència de gratuïta? O és l'explosió d'una impotència esdevinguda llibertat? Sí, paguen justos per pecadors, però quan s'ha vist a la història una revolució sense violència? La francesa, la soviètica, l'antiapartheid de Sud Àfrica o la pacifista de Gandhi sense sang i víctimes innocents? Jo no sé si estem davant d'una revolució o d'una rèplica del Maig del 68, però quelcom de fons hi ha.

I, la gran pregunta: on són els límits de la violència?

Violència mai! Això no es pot dir perquè la violència en legítima defensa és lícita i legal. Llavors els límits que cal cercar són els de la legítima defensa. És legítima defensa la violència en defensa dels drets humans i dels pobles, de la llibertat d'expressió? Jo no goso respondre, però com a mínim em fa pensar, tinc dubtes. Tinc dubtes quan veig comerços destrossats, quan veig robatoris o quan veig els vitralls del Palau de la Música Catalana trencats.

L'humanista Erasme de Rotterdam diu a l'*Elogi de la fol·lia*: "En realitat, aquesta fol·lia anava més enllà de la saviesa del món sencer [...]. I, àdhuc quan presento la fol·lia com a sàvia, presento com raonable la desraó".

El segon actor, la policia. Aquest actor és sempre l'ase dels cops. La policia existeix i ha d'existir a tots els països. Pel que fa als Mossos d'Esquadra algun partit "progre" ha demanat la supressió de la Brimo la seva brigada antiavalots. Això és com demanar que li canviïn el nom perquè els antiavalots existeixen a tots els països inclosos els democràtics de veritat. Si no existissin s'haurien d'inventar. Convé però recordar que al cos de Mossos hi ha antics guàrdies civils i policies estatals, anomenats nacionals, que va ser la condició de l'Estat espanyol perquè Catalunya pogués tenir una policia pròpia. D'altra banda, els Mossos tenen una dotació de 17.000 agents, del tot insuficients per fer front a les necessitats de seguretat de Catalunya. Amb tot això no vull dir que ja està bé tot el que fan en algunes ocasions. No soc, ni de bon tros, expert en seguretat, però el tema de la insuficiència d'efectius i els antecedents d'alguns agents cal tenir-los en compte a l'hora de jutjar algunes de les seves actuacions. Creieu que amb suficients efectius haurien pogut assaltar la comissaria de Vic? Ah, ja heu vist qui alaba ara l'actuació dels Mossos? La delegada del govern espanyol a Catalunya i el "pretendent" del PSC a la presidència de la Generalitat. Està clar, oi?

Anem pel tercer actor, la política, o més ben dit els

polítics, l'ombra dels quals és la més allargada. Bé que estem en una situació d'interinitat, però la responsabilitat dels governants interins és la mateixa que si estiguessin en plenitud de les seves funcions i aquí, com sempre i arreu, l'estabilitat de les cadires ha estat en alguns casos, massa, pel damunt de la responsabilitat; d'aquí l'esquerda sorgida entre els representants del cos dels Mossos i els polítics implicats. Després, correm-hi tots a apagar el foc.

Per ser justos ens cal parlar de tots els polítics, també dels espanyols. La veritat amagada equival a la mentida. És aquest fons fosc el que explica algunes accions no pacífiques dels manifestants catalans. També hi ha, però, quelcom més greu que preses de pèl. Hi ha per exemple la tancada en fals del judici sobre els atemptats del 17A de 2017. Algú creu que els jihadistes més radicals tenien gens d'interès a crear por i confusió en vigílies de l'1 d'octubre? Qui hi tenia interès? Si ho haig de dir, ho dic: els poders fàctics de l'Estat espanyol que van utilitzar la mà negra del CNI per desestabilitzar el referèndum d'autodeterminació de l'1-0, cosa que no van aconseguir i la ràbia i l'afany de venjança encara els cou. Recentment les forces vives de l'Estat amb el rei Felip VI al capdavant han escenificat un dels actes més hipòcrites que s'han vist darrerament, i se n'han vist uns quants. En els quaranta anys del 23F i amb l'intent de blanquejar la trista figura del rei emèrit se li ha atribuït l'acció heroica de salvar la democràcia en aquella vergonyosa jornada quan tothom sap que aquell corrupte en va ser l'instigador; el desgraciat del general Armada va ser un simple titella del seu amo. De tot això ja en tenim prou i la gent surt al carrer per un cúmul d'injustícies i mentides. Els feixistes i neonazis protegits? Fora molt greu, apocalíptic! Mentre hi ha presos, exiliats polítics i altres perseguits i empresonats per criticar la Monarquia i una "Justícia" depenent del poder.

Lideratge

Al tan esmentat Maig del 68 hi va haver un lideratge que va exercir un noi alemany estudiant de sociologia, "Dany el roig". Pablo Hasél no és un líder per a una revolució que transcendeixi, és tan sols un motiu. Llastimosament tampoc tenim un vertader lideratge polític. El proppassat dissabte 20 de febrer el periodista Antoni Bassas acabava la seva columna al diari *Ara* amb aquestes paraules: "En una democràcia plena, qualsevol tipus d'ignorància del malestar social és inadmissible". Reforma del Codi Penal? Sí, però amb veritat democràtica que permeti la llibertat d'expressió, l'amnistia i l'autodeterminació. No vull quedar-me sol, vull sentir aquell brogit de corredisses. El solc ha de ser profund perquè s'hi albiri una llibertat i una justícia immensa i duradora.